

CZEGŐ ZOLTÁN

A Palatinus strandon

Ezek a picik
 onnan tipegnek
 hol megterem a távol
 Ereszkednek egy felhő paplanáról
 és megszállják
 a zölden lobogó Margitszigetet
 A Palatinus
 már semmit nem tehet
 így átadja
 az összes medencék vizét
 hisz velük
 a létünk
 beteljesedett
 akár szemükön az égi kék
 Sikongnak a háromaraszos angyalok
 Ettől szárnyakat növesztenek
 a pingpongasztalok
 Attipeg az egyik kis fehér
 nagymamától
 az ámuló juharfáig
 szól hozzá
 s az bizonygatja
 közös nyelvükön váltig
 hogy egyetlen levelét
 nem hullajtotta az ő tudtuk nélkül
 bólint a strandmester is
 hogy állja a lomb
 a nyarat vitézül
 Látni amott
 egy kispapot
 fűszálra ír
 szonettkoszorút
 így rettentí
 fejünk fölül
 az égibáborút
 Fiam Csongor csak nézi őket
 valami komolyságot is erőltet
 borongván
 hogy no lám
 ezek a picik
 egy kicsit

megvilágítják magát a Napot
 És illan máris közibük
 Nekem ezegyszer nem fáj
 hogy magamra hagyott
 e nap falán
 talán
 tizenhat esztendejéből
 visszavágynak
 e tipegő földi angyalkákig

Lábujjhegyen jár
 már a nyár
 Fű hegyén
 Minden ibolyán-túli nevetést
 begyűjtünk az aprók közt
 ámuló fiam
 meg én

Budapest, 1994. júl. 15.

Prokrusztész, a mazochista

A nyelvem alatt régi slágerek
 Ez már a vég
 Úgy tudtam hogy már
 mindent megfizettem
 és lám nem elég

Szemérmetlenül tudok vallani
 Még elhiszik hogy telített vagyok
 Bírok elmenni hideg vérrel
 egy kendő mellett
 mit más elhagyott

Prokrusztészből lett mazochista
 Hogy mi mindent túlélt a világ
 Hányan illeszkedtek
 ágyamhoz asztalomhoz
 Nyár van Bár egy fájdtítna legalább

Ma már elég is lenne tán
 egy ágy egy asztal
 De nézem rendre riadozó szívvel
 hogy egyik eltaszít
 a másik marasztal

Budapest, 1994. aug. 4.